

Saskia Eelman

ZOMER

VOOR ALTIJD EN EEUWIG

met illustraties van
Shamisa Debroey

Lannoo

www.lannoo.com

www.de-leukste-kinderboeken.com

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2026

Tekst: Saskia Eelman

Illustraties: Shamisa Debroey

Vormgeving cover: Studio Lannoo (Mieke Verloigne)

Vormgeving binnenwerk: Mieke Smalle

ISBN 978 90 599 6166 1

D/2026/45/258

NUR 283/282

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave zijn uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Noordwijk

I

Josefien staat aan de rand van een kaarsrechte sloot. De oever is steil en haar blote tenen in de teenslippers wijzen schuin naar het stilstaande water. Vliegen cirkelen rond haar bezwete hoofd. Haar voeten zijn licht gespreid om te zorgen dat ze niet naar beneden glijdt. Ze staart naar de schrijvertjes, kleine zwartglanzende kevers die over het wateroppervlak schieten, en blaast haar pony omhoog. In de verte ronkt een tractor.

Dan wordt ze gestoken in haar bovenarm. Ze doet snel een stap naar achteren en valt bijna. Het paardenvliegvrouwkje hangt nog stevig aan haar arm en het groengele kopje glinstert in het zonlicht. Als het niet zo'n gemeen bloedzuigertje was, zou je het bewonderen. Met een felle beweging slaat Josefien het beest weg. Terwijl ze over het hete gif wrijft, wordt ze een tweede keer gestoken, net onder haar jukbeen.

'Pokkevliegen!' schreeuwt ze. 'Stomme pokkevliegen!' Ze rent weg van de sloot.

Het pad langs de rand van de bebouwde akker is droog en brokkelig. Ze struikelt bijna op haar slippers en stopt met rennen. Door de hitte ligt haar haar plat op haar hoofd en stroomt het zweet langs haar slapen. Druppels lopen haar oren in. Aan het eind van het pad groeien aan beide kanten grote bossen kamilleplanten. Ze loopt door de zware, zoete lucht. Op haar arm en wang verschijnen twee grote rode bulten.

Pokkepaardenvliegen! Wat een bloedirritante beesten.

Misschien heb ik er zelf om gevraagd. Waarom ga ik vol in de zon staan terwijl ik zo'n zweterd ben? Paardenvliegen zijn daar gek op, dat weet iedereen.

Hm. Eigen schuld dus.

Het is de eerste week van de zomervakantie.

Josefien loopt over het erf van de boerderij waar ze is geboren en al haar hele leven woont. De metershoge deuren van de grote schuur staan bijna het hele jaar open. Door het felle tegenlicht van de zon kun je nauwelijks zien hoe het er vanbinnen uitziet. Wel hoor je het getjilp van huismussen die in en uit vliegen, op zoek naar wat lekkers.

De buitendeur van het woonhuis staat ook wagenwijd open en in de deuropening hangt een kralengordijn. Bij elk windvlaagje tikken de kralen zacht tegen elkaar aan, een geluid dat bij warme zomerdagen hoort. Het gordijn is opgehangen om vliegen en andere insecten tegen te houden. Niet dat het veel helpt. Elke avond zit Josefiens vader gewapend met een vliegenmepper of opgerolde krant op de bank en onderbreekt

tv-programma's of gesprekken met vliegensvlugge petsen. Elke ochtend liggen er nieuwe insectenlijkjes onder de tafel en in de vensterbank.

Met twee handen maakt Josefien een poortje voor zichzelf en loopt door het getinkel de koelte van de bijkeuken in. De grote koelkast slaat net op dat moment aan en door het lage gezoem lijkt de temperatuur nog een graadje te zakken.

Haar moeder is in de keuken. 'Hé, Fien,' zegt ze zonder zich om te draaien van het aanrecht. 'Ik zocht je al. Wil jij de sla-bonen voor me afhalen?'

'Straks.'

'Nee, niet straks. Nu alsjeblieft.'

'Ik moet eerst even naar boven.'

'Dat kan later.'

'Ik heb vanmiddag afgesproken.'

'Met wie dan? Marta is toch op vakantie?'

Josefien zegt niets terug.

'Leuk bedacht, Fien,' grinnikt mama en ze geeft haar de pan met bonen. Ze komen vers uit de moestuin en aan sommige zitten nog stukken van de stengel. Haar moeder is geen nette plukker. Josefien pakt het handvat en geeft er een korte ruk aan.

'Je kunt niet wachten, hè? Vergeet dit niet.' Mama geeft haar een aardappelmestje. Josefien laat het snijvlak eventjes langs de binnenkant van haar duim glijden.

Haar moeder draait zich weer om naar het aanrecht. 'Ga ze maar buiten afhalen. Onder de boom is het best uit te houden.'

Na het boontjes doppen gaat Josefien in de hangmat liggen. Er waait een zacht briesje, wat een beetje verkoeling geeft. Ze aait over de bult op haar bovenarm.

Haar zus Susan komt thuis van haar vakantiebaantje. Een paar keer per week vertrekt ze voor dag en dauw naar een hotel om het ontbijt klaar te zetten en kamers schoon te maken. Eigenlijk is ze te jong voor dit baantje, maar er wordt een oogje dichtgeknepen. Mama protesteerde luid toen ze dat hoorde. Ze heeft uiteindelijk toegestemd omdat Susan het zelf zo graag wilde. Ze hebben samen afgesproken dat het om vier ochtenden in de week zou gaan 'en geen minuut langer'.

Susan zet haar fiets in de bijkeuken en komt even later de tuin in. 'Mama wil de slabonen hebben,' zegt ze.

Josefien wurmt zich uit de hangmat, die gemaakt is van ruw visnet. De afdrukken van het touw staan in de achterkant van haar blote benen. Ze trekt haar T-shirt tot over haar billen en pakt de pan die op het gras staat. 'Zo terug.'

Susan neemt haar plaats in.

'Mijn dank is groot,' zegt haar moeder als Josefien de afgehaalde bonen geeft. Haar ogen glanzen. 'Ik vraag je vast nog eens.'

Josefien glimlacht kort en mompelt: 'Graag gedaan.'

Susan is overdwars in de hangmat gaan liggen. Haar benen bungelen over de rand en haar tenen raken de grond. Als Josefien naast haar gaat liggen, zakken ze tegen elkaar aan. De mat hangt tussen twee oude perenbomen die amper vruchten dragen. Aan het eind van de zomer zullen er hoogstens een

paar peertjes in het gras liggen die zo hard zijn als steen en waar zelfs de vogels hun snavel niet op willen breken. Josefien en haar zus staren naar de bladeren boven hun hoofden en duwen de hangmat met hun tenen traag heen en weer.

‘Hoe was het vandaag?’ vraagt Josefien.

‘Stom.’ Susan draait haar gezicht naar haar toe en vraagt: ‘Mag ik je haar knippen?’

‘Hè?’ Met haar voeten stopt Josefien de schommelende beweging. ‘Hoezo?’

‘Gewoon. Ik wil graag je haar knippen.’

Josefien kijkt haar aan. ‘Zit het stom dan?’

‘Nee, niet echt.’

‘En hoe wil je het knippen dan?’

‘Van achteren helemaal kort. En dan vanboven wat langer houden, in plukjes.’

‘Kun je dat?’

‘Ik denk het wel.’

‘Heb je vaker iemand geknipt? Een vriendin?’

‘Nee. Jij bent de eerste.’ Susan knijpt haar ogen een beetje toe. ‘Ik denk echt dat het je heel goed zou staan. En als jij goed gelukt bent, kan ik ook mijn vriendinnen gaan knippen.’

Josefien strijkt over de haren in haar nek. ‘Weet je het zeker?’

‘Ja, ik zie het helemaal voor me.’

Josefien is vaker Susans proefkonijn geweest. Ze werd aangekleed en opgemaakt voor zogenaamde feestjes, met de krultang kreeg ze een hoofd vol krullen en haar zus maakte

daarna foto's terwijl ze dromerig uit het raam moest staren. Of ze studeerden samen een dansje in met pasjes die haar zus had bedacht.

Sinds Susan naar de middelbare school gaat, doet ze dat soort zussendingen bijna nooit meer. Ze zit op dezelfde school als hun oudere broer Willem en na de zomermaanden start ze in het tweede jaar.

'Oké', zegt Josefien en ze strekt haar armen boven haar hoofd.

'Echt?'

'Ja. Doe maar.'